

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG LEGFELSŐBB BÍRÓSÁGA

mint felülvizsgálati bíróság

Gfv. IX. 30. 386/2009/5. szám

A Magyar Köztársaság nevében!

A Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság dr. Bajánházy István ügyvéd által képviselt **felperesnek**, dr. Simon Ida ügyvéd által képviselt **alperes** ellen szervezői díj megfizetése iránt a Fővárosi Bíróságnál 16.G.40.369/2007. szám alatt indult és a Fővárosi Ítéltábla 9. Pf.20.847/2009/6. számú ítéletével befejezett perében az említett számú másodfokú határozat ellen az alperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán a 2010. március 23-án tartott tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság a Fővárosi Ítéltábla 9.Pf.20.847/2009/6. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 625.000 (Hatszázhuszonötezer) Ft felülvizsgálati perköltséget.

A le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen további jogorvoslatnak nincs helye.

I n d o k o l á s :

A felülvizsgálati kérelem szempontjából irányadó tényállás szerint a felperes mint szervező és az alperes mint finanszírozó 2005. június 8-án "Szerződés teljes körű, természetbeni, egészségügyi ellátás nyújtására és szervezésére" elnevezésű megállapodást kötöttek, amelyben rögzítették, hogy a tárgybani finanszírozás az 1997. évi LXXXIII. törvény, a végrehajtása tárgyában kiadott 217/1997.(XII.1.) Korm. rendelet, valamint a 43/1999.(III.3.) Korm. rendelet szerint történik (irányított betegellátási modellkísérlet szervezése, a továbbiakban: IBM). Rögzítették, hogy a szerződésben megállapított un. fejkvóta és az ellátottak által igénybe vett egészségügyi szolgáltatások finanszírozási díja közötti különbözet (megtakarítás) 10 %-os mértékéig az összeg 80 %-a, afölött 50 %-a illeti meg a felperest mint szervezőt. A megtakarítással kapcsolatos un. elvi számlát az alperes vezeti, a különbözetet

nyilvántartja és az abból a felperest megillető részt a tárgyévet követő év február 28-áig a felperesnek kifizeti. Az összeg felhasználása a szervező és az irányított betegellátásban részt vevő háziorvosok és egyéb szolgáltatók között létrejött megállapodások szerint történik annak figyelembe vételével, hogy a felhasználás kereteit ugyancsak jogszabály állapította meg.

2006. május 26-án az alperes írásban tájékoztatta a felperest arról, hogy az elvi számla összetett egyenlege 2004. október 1-je és 2005. szeptember 30-a között 619,655.600 Ft volt, amely megtakarítási keretből a 331/2005.(XII.29.) Korm. rendelet 13. §-ának (3) bekezdése alapján a felperest 177,498.600 Ft illeti meg, amelynek még ki nem fizetett része kiutalásáról intézkedett.

A peres felek 2006. december 19-én (a 2006. január 1-jétől - december 31-éig terjedő időtartamra) az irányított betegellátás keretében nyújtott egészségügyi szolgáltatások szervezéséről megállapodást kötöttek (irányított betegellátási rendszer szervezése, a továbbiakban: IBR). E szerződés 8.5. pontja szerint az ellátás szervezők az e szerződés megkötését megelőzően az alperes által kifizetett összegek folyósításával a modellkísérletet (2005. december 31-éig) lezártak tekintik.

A felperes a keresetében a 2004. október 1-jétől 2005. szeptember 30-áig terjedő időszakra 318,225.880 Ft megtakarítás, ennek 2006. március 16-ától járó kamatai, valamint a perköltségek megfizetésére kérte az alperest kötelezni. Arra hivatkozott, hogy az alperes 2006. május 26-ai tájékoztatása szerint az elvi számláján 619,655.600 Ft megtakarítás mutatkozott. A szerződés szerint őt az ennek 80 %-át kitevő 495,724.480 Ft illeti meg tekintve, hogy a részére járó összeget nem a 331/2005.(XII.29.) Korm. rendelet, hanem a 43/1999.(III.3.) Korm. rendelet alapján kell megállapítani. Az alperes 177,498.600 Ft-ot fizetett meg, így köteles a még fennmaradó 318,225.880 Ft-ot és kamatait megfizetni.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Elsősorban azzal védekezett, hogy a megtakarítás megosztását rendező 43/1999.(III.3.) Korm. rendelet 2006. január 1-jétől hatályát veszttette, így a felperest megillető térítés kiszámítására a 2006. évi költségvetésről szóló 2005. évi CLIII.törvény 81. §-ának (1) - (3) bekezdését, valamint a 331/2005.(XII.29.) Korm. rendelet rendelkezéseit kell alkalmazni. Az alperes egyébként a 2006. december 19-én kötött szerződés aláírásával beleegyezett abba, hogy a 2004. október 1-je és 2005. szeptember 30-a közötti időszakra eddig kifizetett összeggel a felperest megillető járandóságot rendezettnek tekintik.

Hivatkozott arra, hogy az általa és a felperes által 2006. december 19-én a 2006. évre vonatkozó irányított betegellátással

kapcsolatosan kötött szerződés lehetetlen szolgáltatásra irányult, mivel a felperes nem tájékoztatta a biztosítottakat arról, hogy megtilthatják az adataiknak a szervező általi kezelését, így az erre vonatkozó nyilatkozataik sem állnak rendelkezésre. Enélkül a felperes az adatokat nem kezelhette, így nem volt megállapítható, hogy a biztosítottak száma megfelelt-e a költségvetési törvényben írtaknak.

Az elsőfokú bíróság a 16.G.40.369/2007/21. számú ítéletében az alperest a kereset szerint marasztalta. Megállapította, hogy a perbehozott, 2005. június 8-án kötött szerződés a 2005. évi költségvetésről szóló 2004. évi CXXXV. törvény 78. §-a, a 43/1999.(III.3.) Korm. rendelet, az 1997. évi CLIV. törvény, az 1997. évi LXXXIII. törvény, valamint a 217/1997.(XII.1.) Korm. rendelet alapján kötött, jellegében polgári jogi szerződésnek minősül, amelyből a Ptk. 198. §-ának (1) bekezdésében írt jogok és kötelezettségek, így az alperes szerződésszerű teljesítésének kötelezettsége származik. Az volt a jogi álláspontja, hogy a felperest megillető megtakarítás kiszámítására a 2005. évi költségvetésről szóló 2004. évi CXXXV. törvény 78. §-a, valamint a 43/1999.(III.3.) Korm. rendelet rendelkezései az irányadók. A 331/2005.(XII.29.) Korm. rendelet csak 2006. január 1-jén lépett hatályba, így a 2006. január 1-jéig teljesített szerződésre nincs visszaható hatálya. A 2006. december 19-én kötött szerződés 8.5. pontja pedig nem értelmezhető akként, hogy a felperes lemondott a 2004. október 1-je és 2005. szeptember 30-a közötti időre járó, az alperes által még ki nem fizetett összegről.

A Fővárosi Ítéltábla az alperes fellebbezése folytán hozott 9.Pf.20.847/2009/6. számú ítéletében az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Elfogadta az elsőfokú bíróság jogi álláspontját avonatközásban, hogy a felek között 2005. június 8-án létrejött, 2005. december 31-éig terjedő időtartamra kötött szerződést a megkötések és a fennállása alatt hatályos jogszabályok alapján kell megítélni. A szerződés a kikötött határidő lejártával 2005. december 31-én megszűnt, a megszűnését követően hatályba lépett jogszabályoknak a szerződés teljesítésére akkor sincs kihatása, ha az alperes csak a szerződés megszűnését követő bizonyos idő elteltével köteles teljesíteni.

Elfogadta az elsőfokú bíróság megállapítását avonatközásban is, hogy a felperes a 2006. XII.19-én kötött szerződésben nem kívánt lemondani az őt korábbi szerződés alapján megillető, az alperes által még nem folyósított megtakarításról.

Nem fogadta el az alperes érvelését, miszerint a felek közötti szerződéses jogviszonyban nem voltak az általános polgári jogi értelemben vett szolgáltatások és ellenszolgáltatások. Álláspontja szerint a perbehozott szerződés egyértelműen tartalmazta a felperes feladatait és szerződés célját, azaz hogy az E-alap javára a

feladatok ellátása következtében megtakarításokat érjenek el, és hogy ezek ellenértékeként igényt támaszthat a megtakarítás jogszabályban meghatározott részére.

Az irányított betegellátási rendszert a 2008. évi CVI. törvény 75. §-ának (1) és (2) bekezdése 2009. január 1-jével megszüntette, és a teljes - az IBM és az IBR-re vonatkozóan kötött - szerződéssel kapcsolatosan elszámolási kötelezettséget írt elő. A másodfokú bíróság megállapítása szerint viszont az elszámolás nem tárgya a jelen pernek.

Végezetül megállapította, hogy a 2006. december 19-én kötött szerződés nem ütközött jogszabályba, és lehetetlen szolgáltatásra sem irányult. Az alperes nem bizonyította, hogy a felperes az adatkezeléshez szükséges tájékoztatási kötelezettségét nem teljesítette, és erre utaló megállapításokat az alperes által felvett ellenőrzési jegyzőkönyvek sem tartalmaztak.

A jogerős ítélet ellen az alperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, amelyben - tartalma szerint - elsődlegesen annak hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a kereset elutasítását; másodsorban a hatályon kívül helyezés mellett az első vagy a másodfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára történő utasítását kérte. A másodfokú bíróság által elkövetett jogszabálysértést a Pp. 2. §-ának (1) bekezdésében, a 163. §-ának (2) bekezdésében, a 206. §-ának (1) bekezdésében és a 252. §-ának (3) bekezdésében, továbbá a Ptk. 1. §-ának (1) bekezdésében, a 198. §-ában, a 200. §-ának (2) bekezdésében, a 43/1999.(III.3.) Korm. rendelet 50/B. §-ának (9) - (12) bekezdésében a 2008. évi CVI. törvény 75. §-ának (1) - (6) bekezdésében, a 348/2008.(XII.31.) Korm. rendelet 2. §-ának (1) - (4) bekezdésében, a 331/2005.(XII.29.) Korm. rendelet 2. §-a (1) bekezdésének g/ pontjában és 13. §-ának (1) bekezdésében, az 1997. évi XLVII. törvény 22/B. §-ának (6) bekezdésében, az 1997. évi LXXXIII. törvény 38/C. §-ának (7) bekezdésében foglaltak megsértésében jelölte meg.

Kifejtette, hogy az eljáró bíróságok a Ptk. 1. §-ának (1) bekezdésében foglaltak megsértésével bírálták el a perbeli jogvitát a polgári jog szabályai szerint, és alapították az alperes fizetési kötelezettségét a Ptk. 198. §-ára. Azt is tévesen állapította meg a másodfokú bíróság, hogy a szerződés általános polgári jogi értelemben tartalmazza a szolgáltatást és ellenszolgáltatást. A perbeli szerződés lényeges tartalmát viszont a speciális, az egészségbiztosításról szóló jogszabályok határozzák meg, a Ptk. rendelkezései - mögöttes szabályként - csak akkor alkalmazhatóak, ha az egészségbiztosításról szóló jogszabályok másként nem rendelkeznek.

Felülvizsgálati kérelmében is hivatkozott a 2006. december 19-én kötött szerződés jogszabályba ütközésére, valamint arra, hogy a szerződés lehetetlen szolgáltatásra irányul. Álláspontja szerint alkalmazni kellett az 1997. évi XLVII. törvény 22/B. §-ának (6) bekezdése 2006. január 1-jétől hatályos rendelkezését, a 2006. évben kötött szerződések tekintetében 2006-ban 100000 "érintett biztosítottak" kellett a rendszerhez tartoznia. A 331/2005.(XII.29.) Korm. rendelet 2. §-a (1) bekezdésének g/ pontja szerint "érintett biztosított" az Ebtv. 38/C. §-ának (7) bekezdése szerinti biztosított, nevezetesen a háziiorvosi szolgálathoz bejelentkezett biztosítottak közül azok, akik a személyes adataiknak a szervező általi kezelését nem tiltották meg. Mivel a megtiltás lehetőségéről tájékoztatást nevezettek nem kaptak, nem is válhattak érintett biztosítottá.

Sérelmezte, hogy az eljáró bíróságok nem vették figyelembe, miszerint a 2008. évi CVI. törvény 75. §-ának (1) és (2) bekezdése az irányított betegállási rendszert 2009. január 1-jével megszüntette, ennek következtében az ellátás szervező záró elszámolást volt köteles készíteni. A 348/2008.(XII.31.) Korm. rendelet 2. §-ának (1) bekezdése szerint az ellátás szervező a korábban hatályos jogszabályok alapján az IBM-ben való részvételre kötött első érvényes szerződése hatályba lépésétől kezdődően az utolsó érvényes szerződése hatálya megszűnéséig terjedő teljes időszakra köteles volt a záróelszámolást elkészíteni. Az esetleges megtakarításból kifizetésre csak a háziorvosok jogosultak, így csak a záróelszámolás elkészültét követően állapítható meg, hogy a felperesnek van-e megalapozott igénye az alperessel szemben.

Abban az esetben, ha a bíróság nem fogadná el a szerződés semmisségével kapcsolatos előadását, előadta, hogy a modellkísérlet megszűnése folytán a bevételi többlet jogszerű kifizetése már csak az irányított betegellátási rendszerben történhet. Az elszámolás során a 331/2005.(XII.29.) Korm. rendelet szerinti felosztási szabályokat kell alkalmazni. E rendelet 19. §-ának (3) bekezdése szerint a 2005. évi megtakarítás költségvetési törvény szerinti kifizetését teszi lehetővé, amely törvény alatt a 2006. évi költségvetésről szóló 2005. évi CLIII. törvényt kell érteni.

Hivatkozott arra, hogy a másodfokú bíróság ítéletének indokolása több helyen iratellenes. Iratellenesnek tartotta azt a megállapítást, miszerint nem bizonyította, hogy a felperes az adatkezeléshez szükséges tájékoztatási kötelezettségét nem teljesítette. A felperes maga adta elő, hogy 2006-ban e kötelezettségének nem tett eleget.

Előadta továbbá, hogy iratellenes, miszerint nem bizonyította, hogy a felperes által az irányított betegellátásba bevontak száma nem felel meg a jogszabály által meghatározottnak.

Álláspontja szerint iratellenes a 2006. évi december 19-én kötött szerződés 8.5. pontja tekintetében is az ítélet.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályban tartását kérte.

-.-.-

Az alperes a felülvizsgálati kérelmében sérelmezte, hogy a másodfokú bíróság a felperes kereseti követelését kizárólag a polgári jog, nevezetesen a Ptk. 198. §-a alapján bírálta el, és nem vette figyelembe azokat a közjogi szabályokat, amelyek a jogviszony lényeges tartalmát jelentették. Arra is hivatkozott, hogy a 331/2005./XII.29./ kormányrendelet hatálybalépése után - figyelemmel a rendelet 19. §-ának (3) bekezdésére - a 2006. évre szóló költségvetési törvény, azaz a 2005. évi CLIII. törvény szerint történhetett csak a megtakarítás kifizetése.

A másodfokú bíróság sem a Ptk. 1. §-át, sem pedig a 198. §-át nem sértette meg.

A Ptk. a közjogi szerződés fogalmát, típusát nem ismeri. Mind a betegellátás keretében nyújtott egészségügyi szolgáltatásra, mind az egészségügyi szolgáltatások megszervezésére a vonatkozó jogszabályok szerint a feleknek szerződést kell kötniük. Ezeknek a szerződéseknek az a sajátossága, hogy a felek szerződéskötési szabadsága korlátozott, mert a Ptk. 226. §-ának (1) bekezdése szerint e szerződések egyes tartalmi elemeit közjogi, közigazgatási típusú jogszabályok határozzák meg - jellemzően kogens módon - és a finanszírozás keretében folyósított összegek is csak az adott tevékenységhez használhatók fel.

A közjogi jogszabályok azonban csak azáltal válnak a szerződés tartalmává, hogy a felek egymással meghatározott tevékenység végzésében és ennek keretében a folyósítandó összegben, annak felhasználásában megállapodnak, azaz kötelmi jogviszonyt hoznak létre. A kötelmi jogi jogviszonynak viszont az a sajátossága, hogy a Ptk. 198. §-a szerint abból jogok és kötelezettségek keletkeznek. E polgári jogi jogviszonyokat szabályozó más szabályokat is - hacsak azok eltérően nem rendelkeznek - a Ptk-val összhangban kell értelmezni. A felek közötti elszámolásnak az volt az alapelve, hogy amennyiben a szervező a rábízott lakosságra jutó összeggel a költségvetési előirányzatnál jobban gazdálkodik, hatékonyabban szervezi meg a hozzá tartozó lakosság ellátását - tehát megtakarítást könyvel el - akkor a megmaradt összeg bizonyos részét szétoszthatta az irányított betegellátási modellkísérletben a vele kötött megállapodás alapján résztvevő szolgáltatók között, azzal, hogy az összeg hova fordításáról a szervezőnek el kellett számolnia és a fel nem használt összeget a finanszírozó részére vissza kellett fizetnie. A perbe hozott szerződések fenti jogokat és

kötelezettségeket - a vonatkozó jogszabályokkal együtt - pontosan tartalmazták.

A Ptk. 226. §-ának (2) bekezdése kimondja, hogy a jogszabályok a hatálybalépésük előtt megkötött szerződések tartalmát csak kivételesen változtathatják meg és erre az esetre a Ptk. a felek jogviszonyának rendezésére vonatkozó szabályokat tartalmaz. Ennek megfelelően a felek a 2005. június 8-án kötött szerződés 8.) pontjában maguk is úgy rendelkeztek, hogy ilyen jogszabályváltozás esetén a szerződési feltételek a jogszabályváltozásnak megfelelően módosulnak.

A kérdés az volt, hogy a 2005. évi CLIII. törvény azaz a 2006. évre szóló költségvetési törvény, valamint a 331/2005./XII.29./ kormányrendelet olyan jogszabálynak minősült-e, amely a felek 2005. évre szóló szerződésének a tartalmát megváltoztatták, vagy e szerződésre a korábbi, - a 2005. december 31-ig hatályban volt jogszabályok voltak-e az irányadóak.

Nem tévedett a másodfokú bíróság, amikor azt állapította meg, hogy a 2005. évi szerződésre az azt megalapozó, a szerződésben felhívott jogszabályok szerint kell az alperes által vezetett elvi számla egyenlegét a peres felek között megosztani, és abból a felperesnek járó összeget megállapítani, illetőleg folyósítani. A felek 2005. évi szerződése meghatározott időtartamra szólt, a szerződés 6/a. pontja szerint ezen időtartam elteltével a szerződés - 2005. december 31-én - megszűnik. Ezen nem változtat az a körülmény, hogy az elvi számla bevételi többletének év végi elszámolására a tárgyévet követő február 28-áig kerülhetett sor. A 2005. évi költségvetési törvény (2004. évi CXXXV. törvény) határozta meg, hogy a tárgyévre, azaz 2005-ben hány állampolgár részesülhet az irányított betegellátási modellkísérlet keretében egészségügyi ellátásban és határozta meg azt is, hogy a bevételi többlet, (megtakarítás) hány százaléka kerülhet a szervezők által felhasználásra. Ezek a jogszabályi rendelkezések a felek szerződésnek részévé váltak (a 2005. VII. 8-án kötött szerződés 3.1.2. pontja). E költségvetési törvény nem került hatályon kívül helyezésre, az új, a 2005. évi CLIII. törvény 2006. évre vonatkozó költségvetési törvénynek pedig visszaható hatálya nem volt. A szerződésnek a 2005. december 31-i megszűnése után - 2006. január 1-el - megszűnt a 2004. évi CXXXV. törvény 78. §-a alapján működő irányított betegellátási modellkísérlet, és a 2005. évi CLXXXII. törvény 19. §-a értelmében az új irányított betegellátási rendszer szabályai 2006. január 1-én hatályba léptek, de sem a 2005. évi CLIII. törvény, sem a 331/2005./XII.29./ kormányrendelet nem tartalmazott olyan átmeneti szabályt, hogy a közben megszűnt szerződésekből eredő, de még nem folyósított bevételi többlet elosztására az újabb rendelkezéseket kellene alkalmazni.

A 331/2005./XII.29./ kormányrendelet 19. §-ának (3) bekezdése csak a kifizetés időpontjára tartalmaz rendelkezéseket, továbbá arról,

hogy a kifizetés a költségvetési törvény szerint történik. Ebből azonban nem lehet arra következtetni, hogy ezen a költségvetési törvényen a 2006. évi tárgyévi költségvetési törvény szerinti kifizetést kellene érteni. Már csak azért sem, mert e jogszabályhely a 2005. évi értékelő jelentések összefoglalója leadásának időpontját határozza meg.

A 43/1999./III.3./ kormányrendelet 50. §-ának 2006. január 1-jei módosítása kifejezetten úgy szól, hogy az irányított betegellátási rendszerben történő kifizetésekre a 331/2005./XII.29./ kormányrendelet szabályait kell alkalmazni és nincs rendelkezés arról, hogy azt a megszűnő modellkísérlet tekintetében már folyósítandó bevételi többletekre is alkalmazni kellene. Az újabb jogszabályok tehát a felek 2005. december 31-ig szóló szerződésének a tartalmát nem érintették, azt tehát annak tartalma szerint kell teljesíteni.

Az alperes a saját értelmezésének - miszerint az új jogszabályokat kell alkalmazni - a megtakarítási keret terhére történő kifizetések mértékére (a 331/2005./XII.29./ kormányrendelet 13. §-a) az újabb - 2006. december 19-én kötött szerződésben kívánt érvényt szerezni a 2005. december 31-én megszűnt szerződés vonatkozásában. Ezt azzal a szerződéses kikötéssel kívánta elérni, miszerint az elvi számla egyenlegéhez kapcsolódó összegek folyósításával a modellkísérletet pénzügyileg lezártnak tekintik. A 2005. évre szóló szerződés részét képező jogszabályok rendelkezései azonban ettől eltértek és ezek az eltérő rendelkezések az alperesre is kötelezőek. A felperes a 2005. évi szerződés alapján - annak helyes értelmezése szerint - a megtakarításból további kifizetésre jogszerűen tartott igényt, amely iránt már a 2006. évi szerződés aláírása előtt pert is indított. A feleknek a 2006. december 19-én kötött szerződés 8.5 pontjában rögzített nyilatkozatát - melyet az alperes szövegezett meg - a Ptk. 207. §-ának (4) bekezdésére figyelemmel a felperes részéről joglemondásként értékelni nem lehet. A körülményekből egyértelmű, hogy nem fogadta el az alperes jogértelmezését, a neki járó összegről nem mondott le.

Nem sértett jogszabályt a másodfokú bíróság, amikor a 2006. december 19-én kötött szerződés semmisségét lehetetlen szolgáltatás címén nem állapította meg.

A felperes által vállalt kötelezettség teljesítése sem fizikailag, sem jogilag nem volt a szerződéskötéskor eleve lehetetlen. Az 1997. évi XLVII. törvény szerint az ellátásszervező a feladatának ellátásához szükséges egészségügyi és személyes adatokat csak akkor kezelhette, ha a biztosított tájékoztatást kapott a rendszerben való részvétel tényéről és írásban nem tiltotta meg az adatainak a szervező általi kezelését. E rendelkezések megsértése a személyhez fűződő jogok sérelmét jelentheti, amelynek a jogkövetkezménye az lehet, hogy az érdekeltek keresete alapján a bíróság az adatok törlését rendeli el. (az 1992. évi LXIII. törvény 14. §-a és 17. §-

a, ennek alkalmazását teszi lehetővé az 1997. évi XLVII. törvény 37. §-a.) Ez azonban legfeljebb a szerződés lehetetlenülését nem pedig a megkötése időpontjában való semmisségét alapozhatja meg.

Nem alapos az alperesnek arra történő hivatkozása sem, hogy e szerződés jogszabályba - a költségvetési törvény rendelkezéseibe - ütközik. A 2006. évi költségvetésről szóló 2005. évi CLIII. törvény 81. §-ának (1) bekezdése akként rendelkezik, hogy az alperes 2006. évre a korábban az irányított betegellátási modellkísérletben részt vett ellátásszervezők közül az erre vállalkozókkal legfeljebb 2,3 millió lakosra köthet szerződést. Az egy ellátásszervező által ellátott személyek száma 100 ezernél kevesebb és 450 ezernél több nem lehet. A költségvetési törvény fenti rendelkezése az "ellátott személy" kifejezést használta, nem pedig az alperes által hivatkozott "érintett biztosított" fogalmát, így erre nem irányadó az egészségbiztosításról szóló 1997. évi LXXXIII. törvény 38/C. §-ának (7) bekezdése.

A Ptk. 200. §-ának (2) bekezdése értelmében semmis az a szerződés, amely a megkötése időpontjában jogszabályba ütközik. A perbeli esetben maga a szerződés, annak tartalma, a benne foglalt jogok és kötelezettségek nem ütköznek jogszabályba. E vonatkozó jogszabályokból nem vonható le olyan következtetés, hogy az ellátásszervezők által az OEP-pel való szerződéskötés előtt meg kell történnie a háziiorvosi ellátást nyújtó egészségügyi szolgáltatókhoz bejelentkezett biztosítottak értesítésének és nyilatkozataikhoz képest kell az ellátott személyek számát megállapítani. Ennek ellentmond az is, hogy adatot kezelni és feldolgozni éppen a szerződés megkötése alapján válik jogosulttá az ellátásszervező. A vitás szerződést a felek 2006. december 19-én kötötték meg, így nem róható a felperes terhére, hogy azt megelőző időpontban az adatkezeléshez szükséges intézkedéseket nem tette meg.

Abból a tényből, hogy 2009. január 1-el megszűnt az irányított betegellátási rendszer nem következik, hogy az alperes mentesült volna a 2005. évi szerződés alapján fennálló kötelezettségeinek teljesítése alól. A felperes csak arról az összegről tud záró elszámolást elkészíteni, amelyet a részére folyósítottak, és ennek alapján lenne kimutatható, hogy a folyósított összegből mennyi még az az összeg, amely a felperessel a szerződött egészségügyi szolgáltatók részére még átadható. Ennek a kifizetésére a 348/2008./XII.31./ kormányrendelet 2. §-ának (4) bekezdése szerint az alperes által elfogadott záró elszámolás alapján kerülhetne sor. A jelen pernek azonban nem tárgya a felperes elszámolási kötelezettségének a teljesítése, így a jelen perben nem kerülhet sor annak megállapítására sem, hogy az alperes által jogszerűtlenül visszatartott összegből mennyi kerülhetne továbbutalásra az egészségügyi szolgáltatók részére és mennyit kellene a felperesnek visszafizetnie, tekintettel arra, hogy annak felhasználására már

nem kerülhetne sor az ellátásszervezés keretében (2008.évi CVI.törvény 75. §-a).

A kifejtettekre figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság a Fővárosi Ítéltábla 9.Pf.20.847/2009/6. számú ítéletét a Pp.275. §-ának (3) bekezdése szerint hatályában fenntartotta.

Az alperes felülvizsgálati kérelme sikertelen volt, ezért a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése szerint köteles a felperesnek a felülvizsgálati eljárással okozott költségét megtéríteni. A felperes felülvizsgálati perköltsége a 32/2003/VIII.22./ IM rendelet 3. §-a (2) bekezdésének a), b) és c) pontja, valamint (5) bekezdése szerint felszámítható, az ÁFA-t is tartalmazó ügyvédi munkadíjat foglalja magában.

Az alperes személyes illetékmentessége folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket az 1990. évi XCIII. törvény 74. §-ának (3) bekezdése szerint alkalmazandó, a költségmentességről szóló 6/1986./VI.26./ IM rendelet 14. §-a szerint az állam viseli.

Budapest, 2010. március 23.

**Salamonné Dr. Solymosi Ibolya s.k. a tanács elnöke,
Gyöngyösiné Dr. Gyügyei Klára s.k. előadó bíró,
Dr. Vezekényi Ursula s.k. bíró**

A kiadmány hitelül:

*bíróági írnok
(PBné)*